

ŻYCIE WANGELIA

XV NIEDZIELA ZWYKŁA, *A* Mt 13,1-9 * 12.07.2020

Owego dnia Jezus wyszedł z domu i usiadł nad jeziorem. Wnet zebrały się koło Niego tłumy tak wielkie, że wszedł do łodzi i usiadł, a cały lud stał na brzegu. I mówił im wiele w przypowieściach tymi słowami: «Oto siewca wyszedł siał. A gdy siał, jedne ziarna padły na drogę, nadleciały ptaki i wydziobały je. Inne padły na grunt skalisty, gdzie niewiele miały ziemi; i wnet powschodziły, bo gleba nie była głęboka. Lecz gdy słońce wzeszło, przypaliły się i uschły, bo nie miały korzenia. Inne znowu padły między ciernie, a ciernie wybujały i zagłuszyły je. Inne wreszcie padły na ziemię żyzną i plon wydały, jedno stokrotny, drugie sześćdziesięciokrotny, a inne trzydziestokrotny. Kto ma uszy, niechaj słucho!»

Przystąpili do Niego uczniowie i zapytali: «Dlaczego mówisz do nich w przypowieściach?» On im odpowiedział: «Wam dano poznać tajemnice królestwa niebieskiego, im zaś nie dano. Bo kto ma, temu będzie dodane, i w nadmiarze mieć będzie; kto zaś nie ma, temu zabiorą nawet to, co ma. Dlatego mówię do nich w przypowieściach, że patrząc, nie widzą, i słuchając, nie słyszą ani nie rozumieją. Tak spełnia się na nich przepowiednia Izajasza: „Słuchać będziecie, a nie zrozumiecie, patrzeć będziecie, a nie zobaczycie. Bo stwardniało serce tego ludu, ich uszy stępiły i oczy swe zamknęły, żeby oczami nie widzieli ani uszami nie słyszeli, ani swym sercem nie rozumieli, i nie nawrócili się, abym ich uzdrowił”. Lecz szczęśliwe oczy wasze, że widzą, i uszy wasze, że słyszą. Bo zaprawdę, powiadam wam: Wielu proroków i sprawiedliwych pragnęło ujrzeć to, na co wy patrzycie, a nie ujrzeli; i usłyszeć to, co wy słyszcicie, a nie usłyszeli. Wy zatem posłuchajcie przypowieści o siewcy. Do każdego, kto słucho słowa o królestwie, a nie rozumie go, przychodzi Zły i porywa to, co zasiane jest w jego sercu. Takiego człowieka oznacza ziarno posiane na drodze. Posiane na grunt skalisty oznacza tego, kto słucho słowa i natychmiast z radością je przyjmuje; ale nie ma w sobie korzenia i jest niestały. Gdy przyjdzie ucisk lub prześladowanie z powodu słowa, zaraz się załamuje. Posiane między ciernie oznacza tego, kto słucho słowa, lecz troski doczesne i ułudo bogactwa zagłuszają słowo, tak że zostaje bezowocne. Posiane wreszcie na ziemię żyzną oznacza tego, kto słucho słowa i rozumie je. On też wyda plon: jeden stokrotny, drugi sześćdziesięciokrotny, inny trzydziestokrotny».

Każdy z nas jest ziarnem, które wciąż wzrasta. O każdej bowiem porze dnia i nocy uczymy się, jak być tym ziarnem, które ubogaci ziemię swoimi darami. Różne są talenty i uzdolnienia, ale istotne jest przede wszystkim zaangażowanie człowieka. To od naszej pracy, rąk, nóg i głowy zależy końcowy sukces. Wiara sama bowiem bez uczynków nie jest wiele warta. Każdy bowiem wielki pomysł musi mieć swój finał poprzez konkretne zaangażowanie człowieka. Od tego bowiem w dużej mierze zależy jaki będzie końcowy efekt... Jezus ma świadomość tego, że każdy z nas jest inny. Urodziliśmy się w różnych miejscach, wzrastaliśmy w różnych rodzinach i środowiskach, uczyliśmy się i pobieraliśmy naukę od różnych nauczycieli. Od wielu z nich dostaliśmy solidne fundamenty do życia w społeczeństwie. Byli też i tacy, którzy są przeszkodą w widzeniu obiektywnym prawd, sytuacji, ludzi i rzeczywistości w której przyszło nam żyć. A od tego zależy w dużej mierze owoc naszej pracy. Warto zatem wyciągać konkretne wnioski z każdego wydarzenia w naszym życiu. Wszystko po to, aby owoc był jak największy...

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: Czego dziś potrzebujesz, aby wzrastać? Dlaczego wiara bez uczynków niewiele jest warta? Dlaczego warto się uczyć przez całe życie?

Do wykonania: Dołóż starań, by słowo Boże zakorzeniło się w moich myślach i sercu.

W KALENDARZU LITURGICZNYM:

13.07 (poniedziałek) Wsp. pustelników Andrzeja Świerada i Benedykta.

Andrzej żył w początkach XI wieku. Pochodził z południowej Polski. Wstąpił do benedyktyńskiego klasztoru świętego Hipolita na górze Zabor koło Nitry. Potem przeniósł się na pustelnię w pobliżu klasztoru. Zasłynął tam z surowej pokuty. Zmarł między 1030-1034 r. Benedykt, towarzysz i uczeń św. Andrzeja, mnich z tego samego klasztoru, po śmierci mistrza pozostał w pustelni i prowadził równie surowe życie. Trzy lata później został zamordowany przez zbójców. Relikwie obydwu świętych spoczywają w katedrze w Nitrze.

15.07 (środa) Wspomnienie św. Bonawentury, biskupa i doktora Kościoła

Bonawentura urodził się około roku 1218 w Bagnoregio we Włoszech. Studiował filozofię i teologię w Paryżu. Po otrzymaniu stopnia mistrza wykładał te dyscypliny swoim współpracownikom w Zakonie Braci Mniejszych. Wybrany generałem Zakonu rządził mądrze i roztropnie. Został mianowany kardynałem biskupem Albano. Zmarł w roku 1274 podczas soboru w Lyonie, którego był jednym z głównych organizatorów. Został pochowany w Lyonie. W 1482 roku papież Sykstus IV ogłosił go świętym. Ponad sto lat później papież Sykstus V zaliczył go w poczet doktorów Kościoła.

16.07 (czwartek) Wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel

Święto to nazywane jest również wspomnieniem Matki Bożej Szkaplerznej. Wiąże się ono z objawieniami, jakie otrzymał generał zakonu karmelitańskiego Szymon Stock w 1251 roku. Matka Najświętsza miała mu wręczyć szkaplerz, dając jednocześnie obietnicę, że wszyscy, którzy będą go nosić, unikną kary potępienia: „Przyjmij, synu, szkaplerz twego zakonu, jako znak mego braterstwa, przywilej dla ciebie i wszystkich karmelitów. Kto w nim umrze, nie zazna ognia piekielnego. Oto znak zbawienia, ratunek w niebezpieczeństwach, przymierze pokoju i wiecznego zobowiązania”. Dla całego Kościoła święto to zatwierdził papież Benedykt XIII w 1726 roku.

WARTO WIEDZIEĆ

Znaczenie duchowe szkaplerza –

1. Szkaplerz jest Szatą Maryi, jest znakiem pokuty i nawrócenia. Kto przyjmuje Szkaplerz św., wyrzeka się złego ducha, odnawia przyrzeczenia Chrztu św. i oddaje się Maryi jako Jej dziecko. Kto przyjmuje Szkaplerz, przyjmuje, jak św. Jan Apostoł pod Krzyżem, Maryję do siebie, by żyć w zjednoczeniu z Nią i Jej służyć.
2. Szkaplerz oznacza poświęcenie się Niepokalanemu Sercu Maryi i naśladowanie Jej cnót, szczególnie cnoty czystości i pokory. „Niech wszyscy noszący Szkaplerz św., który jest pamiątką otrzymaną od Matki Bożej, widzą w nim oznakę poświęcenia się Niepokalanemu Sercu Dziewicy” (św. Jan Paweł II).
3. Szkaplerz oznacza przymierze przyjaźni z Maryją, w którym Ona zobowiązuje się dopomóc nam do zbawienia i uświęcenia, a my zobowiązujemy się do Jej naśladowania, służenia Jej i rozszerzania Jej czci.
4. Szkaplerz oznacza habit Zakonu poświęconego służbie i czci Matki Bożej. Przyjmując Szkaplerz, pragniemy odtąd żyć tym samym duchem Karmelu, pełnić tę samą misję i żyć w zjednoczeniu z Maryją, dla Maryi, przez Maryję i w Maryi.